

Phần 9

Chương 35

Nói rồi Thiên Bảo cố lôi Gia Huy ra khỏi phòng bệnh. Vì nếu như Gia Huy và Nhã Kim cứ mãi như vậy thì anh e điều không tốt sẽ xảy ra với Nhã Kim. Và Gia Huy cũng không ngoại lệ.

Đôi chân của Gia Huy như nặng thêm. Thật sự lúc này anh không muốn rời khỏi cô. Nhưng anh đành phải chấp nhận rời xa nơi đây và rời xa cô để cô không bị kích động nữa.

Tại sao lại không tin anh.

Chả lẽ tình yêu của anh vẫn chưa đủ trong em à.

Anh phải làm gì, phải nói gì để em tin anh đây.

Xin em hãy cho anh một câu trả lời đi.

Để anh còn có niềm tin mà tiếp tục sống.

Chứ đừng để anh phải sống như vậy.

Cuộc sống đó không khác gì là địa ngục.

Anh không thể sống mà không có em ở bên.

Cuộc sống không em thật sự rất khó...

- Mà y với Nhã Kim sao vậy? Thiên Bảo cố lôi Gia Huy ra ngoài.
- Mà y cứ mặc tao đi. Nói rồi Gia Huy gạt tay Thiên Bảo ra và nhanh chóng chạy thật nhanh ra ngoài.
- Gia Huy mà đi đâu đó? Thiên Bảo vừa gọi vừa chạy đuổi theo theo Gia Huy. Nhưng Gia Huy vẫn chạy mà không quay đầu lại.

Nhanh chóng ngồi lên xe, Gia Huy phóng xe một cách nhanh chóng. Anh lao như bay trên đường. Có lẽ trong anh giờ đây chỉ là sự tuyệt vọng. Người đi trên đường nếu như không nhường chỗ cho chiếc xe của anh thì chắc có lẽ cũng sẽ có người phải vào viện. Thiên Bảo thấy Gia Huy như vậy nên đã lo lắng và chạy đuổi theo Gia Huy. Chưa bao giờ anh thấy Gia Huy tuyệt vọng như bây giờ.

Tiếng xe cộ của bên ngoài đã được thay thế bằng tiếng nhạc ồn ào của quán Bar.

Và cũng ở trong đây có một người đang uống rượu một cách điên khùng. Hết ly này rồi ly khác. Tay anh nhanh chóng rót rượu và đưa vào miệng. Hành động đó cứ được anh làm một cách thoản thoắt. Có lẽ anh muốn quên đi mọi chuyện đã xảy ra. Đau buồn và tuyệt vọng hơn bao giờ hết. Càng nghĩ đến những chuyện này anh càng cảm thấy buồn bã hơn.

Anh tìm đến với rượu để có thể quên đi mọi chuyện đau buồn đang xảy ra với mình. Để anh có thể không nghĩ ngợi nhiều nhưng tại sao càng uống anh càng nhớ đến nó. Và càng uống anh càng nhớ đến cô nhiều hơn. Người ta thường nói uống rượu sẽ quên đi mọi chuyện và sẽ ngủ một giấc thật ngon nhưng tại sao anh không làm được như vậy.

Nước mắt bắt đầu ngấn trên đôi má của anh. Dường như cuộc sống của anh đang rơi vào bế tắc. Anh phải làm gì để chứng minh về tình yêu của mình cho cô thấy đây. Phải nói gì thì cô mới hiểu đây chỉ là sự hiểu lầm?

Càng uống anh càng nhớ đến cô nhiều hơn. Trong đầu anh lại hiện lên những lời nói mà lúc này Nhã Kim đã nói với anh. Những lời nói đó như một nhát dao đâm thẳng vào tim anh. Cũng chính vì nó mà lòng anh như nhói lên từng cơn đau.

- Mà và Nhã Kim có chuyện gì vậy. Thiên Bảo nhanh chóng tìm bàn Gia Huy đang ngồi.

- Mà uống không? Gia Huy khẽ bật cười nửa miệng nhìn Thiên Bảo.

Nói rồi Thiên Bảo ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Gia Huy. Rót ly rượu đầu Thiên Bảo uống cùng Gia Huy. Thật sự mà nói thì nhìn Gia Huy suy sụp mất hết phương hướng như thế này anh càng cảm thấy buồn cho bạn mình. Bởi xưa nay dù có chuyện gì đi nữa thì Gia Huy vẫn rất bình tâm mà giải quyết. Còn bây giờ thì sự tự tin trong Gia Huy đã mất rồi. Thay vào đó là những giọt nước mắt lại cứ thay nhau rơi trên hai gò má của anh. Có lẽ đây là lần đầu tiên anh thấy Gia Huy khóc.

- Nói cho tao biết mà với Nhã Kim có chuyện gì vậy? Thiên Bảo nhanh chóng tìm hiểu nguyên nhân.

- Chỉ là một chuyện hiểu lầm mà bây giờ cô ấy nhìn tao như một kẻ phản bội. Gia Huy lại buồn bã nói khi nhắc đến chuyện này. Những ly rượu lại cứ thay nhau được Gia Huy đưa lên miệng.

- Chuyện là như thế nào? Nói rồi Thiên Bảo nhanh chóng giục lấy ly rượu trên tay Gia Huy.

- Lúc này tao... Cô ấy cứ nghĩ tao đang phản bội. Bây giờ thì sượng rồi, cô ấy nhìn tao như một kẻ phản bội. Tao nói gì làm gì cô ấy cũng bảo là kinh tởm, ghê rợn. Gia Huy kể lại những chuyện lúc này cho Thiên Bảo. Càng kể mà anh càng cảm thấy đau lòng. Đau lòng vì sự thật đâu phải như cô nghĩ đâu. Đau lòng vì giờ đây anh phải làm như thế nào để chứng minh cho điều đó chỉ là sự hiểu lầm.

- Hãy để Nhã Kim bình tĩnh lại. Rồi mới nói chuyện được. Giờ mà không nên làm gì hết. Và tránh gặp mặt Nhã Kim để cô ấy tránh đi cú sốc này đã. Thiên Bảo giờ cũng đã hiểu rõ nguyên nhân. Anh đang cô khuyên ngăn Gia Huy.

- Chị... Tại sao chị lại như vậy với anh Huy? Nhã Kỳ nhanh chóng ôm lấy chị mình. Cô có hơi hoảng khi thấy thái độ của chị mình với Gia Huy. Bởi hơn ai hết cô biết chị mình yêu Gia Huy như thế nào.

Nhã Kim không trả lời mà chỉ khóc trong vòng tay của Nhã Kỳ. Thật sự giờ đây cô rất đau lòng khi phải nhớ lại cảnh của Gia Huy và Bảo Ngân lúc nãy. Tim cô như thắt lại. Dường như người cô không đau mà cô chỉ đau nơi trái tim. Tim cô như đang rỉ máu. Từng giọt lặng lẽ rơi tận nơi đáy lòng cô.

Nói đúng hơn thì đây giống như một cú sốc của cô. Cô vẫn không thể nào tin đây là sự thật nhưng còn cái cảnh mà cô đã chứng kiến tận mắt là gì. Chẳng lẽ cô đã hoa mắt à.

Do mệt quá nên Nhã Kim đã ngủ. Nhã Kỳ nhẹ nhàng đặt chị mình xuống giường. Nhìn chị mình như vậy cô lại cảm thấy buồn mặc dù nguyên nhân là gì thì cô vẫn chưa biết được. Nhưng nhìn thái độ của chị mình như vậy thì cô cũng biết được chuyện đó nghiêm trọng như thế nào. Bởi từ nhỏ đến giờ chị cô rất mạnh mẽ. Nhưng còn bây giờ thì chị cô rất yếu đuối. Khuôn mặt lạnh tanh và vô cảm. Những giọt nước mắt rơi lúc nãy vẫn còn đọng lại trên đôi mắt của Nhã Kim.

- Chị ấy sẽ không sao đâu. Minh Thư đến bên vỗ vai an ủi Nhã Kỳ.

- Ừ. Mình cũng hy vọng là vậy.

- Kelvin cậu đưa Minh Thư về nghỉ đi. Mình ở đây được rồi. Nhã Kỳ quay sang nói với Kelvin.

- Nhưng mà còn cậu? Cậu không sao đó chứ? Kelvin quan tâm đến sức khỏe của Nhã Kỳ.

- Mình không sao đâu. Mình vẫn ổn mà. Thôi hai người lo về đi. Còn giải quyết công việc nữa. Minh Thư, cậu muốn ở lại đây thì phải làm cho tốt vào. Nhã Kỳ nói, cô cố nở nụ cười gượng gạo để cho Kelvin và Minh Thư yên tâm.

- Vậy mình về đây. Cậu ở lại đây có gì thì nhớ gọi cho bọn mình nha. Kelvin dặn dò cô rồi sau đó dẫn Minh Thư ra về để lại Nhã Kỳ một mình trong căn phòng của bệnh viện.

- Nhã Kim à... Tại sao em lại không tin anh? Em có biết là anh yêu em rất nhiều không? Tại sao lại nở đối xử với anh như vậy? Nhã Kim anh yêu em... Gia Huy nói trong cơn say của mình. Cái tên “Nhã Kim” cứ được anh lặp đi lặp lại. Thiên Bảo nhanh chóng dìu anh ra ngoài xe.

- Nhã Kim tại sao lại nhắn tâm với anh như vậy? Anh không làm chuyện đó mà. Tại sao em lại không tin anh? Nhã Kim à. Gia Huy cứ nói trong cơn say của mình.

Còn về phần Thiên Bảo khi nghe những lời mà Gia Huy nói trong cơn say anh chỉ cảm thấy buồn thêm. Nhìn thấy người bạn thân của anh như vậy thì anh

cũng đủ biết được rằng Gia Huy đang thất vọng và buồn bã đến bao nhiêu. Và cũng chỉ có việc của Nhã Kim mới có thể làm cho Gia Huy trở nên như vậy. Và cũng chỉ vì Nhã Kim, Gia Huy mới rơi nước mắt như vậy. Đến cả giấc mơ thì cái tên Nhã Kim vẫn được Gia Huy kêu mãi. Người ta thường nói khi say con người ta sẽ nói thật. Cũng giống như Gia Huy giờ đây. Anh cứ gọi tên cô mãi không thôi. Như vậy cũng đủ để biết anh yêu cô nhiều đến như thế nào.

Sau một thời gian vật vã hết sức lực của mình thì Thiên Bảo cũng đã dìu được Gia Huy lên phòng mình. Anh nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho Gia Huy.

“Gia Huy nhìn mày như vậy cũng đủ để tao hiểu mày yêu Nhã Kim đến như thế nào”. Thiên Bảo khẽ mỉm cười khi nhận ra được điều đó qua những lời nói và thái độ của Gia Huy này giờ.

- Nhã Kim anh xin em đừng đối xử với anh như vậy. Anh không hề phản bội em mà. Tin anh đi mà Nhã Kim. Anh không thể sống mà không có em ở bên. Gia Huy không ngừng nhắc đến cái tên Nhã Kim.

- Gia Huy tại sao anh lại đối xử với em như vậy? Tại sao lại rời bỏ em? Anh có biết là em yêu anh nhiều đến thế nào không? Tại sao lại có thể đối xử với em như vậy? Gia Huy... Có lẽ cái cảnh cô tận mắt nhìn thấy Gia Huy ôm hôn người con gái khác cũng đi theo cô vào trong giấc mơ. Cô không ngừng nhắc đến cái tên Gia Huy trong cả giấc mơ.

- Chị bình tĩnh lại đi. Không có chuyện gì đâu. Chị bình tĩnh lại đi. Nhã Kỳ nhanh chóng nói khi thấy Nhã Kim đang nói nhảm trong cơn mơ. Cô ôm lấy chị mình vào lòng như để Nhã Kim bình tĩnh hơn.

- Chị không thể chấp nhận được sự thật đó. Nhã Kim vừa khóc vừa nói.

Nhã Kỳ tuy không hiểu chuyện gì nhưng cô cũng không thể hỏi chị mình bất cứ điều gì vào lúc này. Bởi cô cũng không muốn chị mình nhớ lại những chuyện đó.

- Thôi chị ngủ đi. Nghe lời em chị phải ngủ một giấc thật ngon. Không được nhớ đến chuyện này nữa. Nhã Kỳ vội khuyên chị mình ngủ. Cô nhẹ nhàng đặt Nhã Kim xuống giường.

Ánh mắt cô nhìn chị mình như vậy cô lại cảm thấy như nhói đau trong tim mình. Thật sự từ nhỏ đến giờ cô chưa bao giờ thấy chị mình phải rơi nước mắt như vậy. Nhã Kim luôn là người quan tâm và an ủi đến Nhã Kỳ. Chứ chưa bao giờ có chuyện ngược lại. Hình ảnh một Nhã Kim luôn mạnh mẽ luôn vui vẻ dù bất cứ chuyện gì nay đã tan biến một cách nhanh chóng. Thay vào đó chỉ là sự yếu đuối đến Nhã Kỳ cũng phải ngạc nhiên.

Như vậy cũng đã đủ để chứng minh Nhã Kim mới trả qua một chuyện tồi tệ như thế nào rồi. Hẳn chuyện đó giống như một cú sốc nên nó mới có thể khiến Nhã Kim trở nên như vậy.

Bước từng bước chân ra ngoài cửa phòng mà cô lại càng cảm thấy buồn hơn. Ngồi trên chiếc ghế mà hai tay đan vào nhau cô lại nghĩ đến Nhã Kim nhiều hơn. Nghĩ đến những giọt nước mắt của chị mình. Chợt có ai đó đang chìa ra trước mặt cô một thứ gì đó.

Cô nhanh chóng ngẩng đầu lên. Đập vào mắt cô là hình ảnh của anh đang đứng trước mặt cô.

Anh đang nhìn cô đầy âu yếm. Đôi mắt anh như muốn sưởi ấm cho cô. Chỉ nhìn anh như vậy thôi cô cũng đã cảm thấy đỡ hơn rồi. Ước gì anh và cô có thể mãi như vậy. Ước gì anh luôn xuất hiện những lúc cô cảm thấy buồn thấy cô đơn. Và ước gì họ sẽ mãi hạnh phúc như vậy. Phải chăng cô đã quá tham.

Cô nhanh chóng đứng dậy chạy đến ôm lấy anh. Có lẽ hơn lúc nào hết, giờ đây cô đang rất muốn được anh ôm vào lòng. Được anh an ủi được anh ở bên quan tâm đến cô. Như vậy có gọi là tham lam quá không? Khi cô luôn muốn có anh ở bên.

Lúc này cô như một con thú đang khao khát tình yêu từ anh. Và chỉ cần cứ được ở trong vòng tay của anh mãi như thế này thôi thì cô có chết cũng mãn nguyện. vì nếu như có chết thì cô cũng được ở trong vòng tay ấm áp của anh. Cô tham lam hít lấy những mùi thơm cao quý từ anh.

- Em sao vậy? Anh cũng nhanh chóng đưa tay lên ôm chặt lấy cô vào lòng.

- Không có gì chỉ là em muốn ôm anh thôi. Cô khẽ thăm thì khi đầu cô đang gục trên ngực của anh.

Anh chỉ bật cười khi nghe cô nói vậy. Vòng tay anh bỗng siết chặt lấy cô hơn.

- Em uống nước đi. Anh chìa tay đưa cho cô một bình nước khi hai người đang ngồi bên nhau.

Cô đón nhận chai nước từ bàn tay vững chãi của anh.

- Anh Huy đâu rồi? Cô như nhớ ra chuyện của chị mình.

- Gia Huy uống say quá nên anh đưa nó về nhà nghỉ rồi.

- Vậy sao? Cô khẽ bật cười.

- Em có biết chuyện của Nhã Kim và Gia Huy không? Có lẽ Thiên Bảo cũng đã biết được Nhã Kỳ đang nghĩ gì trong đầu. Anh biết được qua thái độ và qua nụ cười của cô lúc nãy.

- Không... Chỉ là em biết anh Huy đã phản bội chị ấy thôi. Nhã Kỳ có hơi buồn bã khi phải nhắc đến chuyện này. Vì cô cũng không dám tin đó lại là sự thật.

- Mọi chuyện không phải như em nghĩ đâu.

- Anh biết nguyên nhân à.

- Ủ... Nói rồi Thiên Bảo kể lại những chuyện đó cho Nhã Kỳ nghe.

- Hy vọng là vậy. Nhã Kỳ cũng đang rất phân vân. Cô cũng không thể tin những gì mà Nhã Kim đã tận mắt chứng kiến. Nhưng cô cũng không thể nào không tin chuyện Thiên Bảo nói với cô. Thôi thì đành để cho người trong cuộc tự giải quyết. Cô sẽ luôn tôn trọng mọi quyết định của chị mình vì dù sao đó cũng là sự lựa chọn của chị cô.

Nhã Kim sau khi tỉnh dậy thì đã nhanh chóng thu dọn về.

- Chị không sao đâu. Thiên Bảo cậu đưa Nhã Kỳ về dùm mình với nhé. Nhã Kim nở một nụ cười tươi nhất mà cô có thể cười trong lúc này đây. Có lẽ cô cười để chứng minh cho mọi người thấy rằng cô vẫn đang rất mạnh mẽ như chưa từng có chuyện gì. Nhưng đó cũng chỉ là sự giả dối trong cô. Sự thật rằng cô đang muốn giấu mọi người.

- Chị vẫn chưa khỏe mà về làm gì?

- Đúng rồi đó. Cậu vẫn chưa khỏe hẳn đâu. Mình thấy cậu nên ở trong này để cho khỏe hẳn đã về. Thiên Bảo cũng muốn can ngăn Nhã Kim.

- Mình khỏe thật rồi mà. Với lại mình muốn về nhà. Cậu đưa Nhã Kỳ về dùm mình nhé. Nhã Kim vẫn vậy vẫn cố che giấu mọi nỗi buồn vào trong không muốn thể hiện cho mọi người thấy. Nhưng nhìn thấy cô như vậy mọi người càng cảm thấy buồn hơn. Thà rằng cô cứ khóc như vậy có lẽ sẽ tốt hơn là cứ như thế này.

- Hay để mình chờ cậu về luôn.

- Thôi mình còn muốn đi đây nữa. Cậu cứ đưa Nhã Kỳ về đi. Nói rồi Nhã Kim nhanh chóng bước ra ngoài và đi về.

Đôi chân như nặng trĩu những nỗi buồn và nỗi đau càng làm Nhã Kim bước từng bước thật khó khăn trên đôi chân của mình. Giờ đây cô cũng chỉ biết chấp nhận sự thật mà thôi. Đôi chân cô càng trở nên nặng hơn khi nhớ đến chuyện những chuyện đau lòng đó. Nước mắt cô lại một lần nữa rơi xuống vì anh. Nếu như những giọt nước mắt này rơi xuống có thể làm trôi đi những nỗi buồn trong cô thì cô cũng ráng mà khóc cho vui đi những nỗi buồn. Nhưng không càng khóc thì hình ảnh của anh lại càng hiện lên trong cô hơn. Nó càng làm cô nhớ đến anh nhiều hơn.

Em không thể dối lòng rằng em đang rất nhớ anh.

Tại sao lại đối xử với em như vậy.

Làm như vậy anh có cảm thấy hạnh phúc hơn không?

Hay chỉ là cảm thấy vui khi khiến em trở nên như vậy.

Có phải anh đã rất tàn nhẫn với em không?

Em đã làm gì sai để anh đối xử với em như vậy.

Nói cho em biết đi để em có thể hiểu được nguyên nhân.

Để em có thể một lần hiểu được tất cả.

Em xin anh đừng làm những hành động đó.

Anh có biết điều đó khiến trái tim em đau lắm không?

- Nhã Kim em khỏe chưa mà xuất viện vậy? Một giọng nói phát ra từ phía sau lưng cô. Chỉ nghe được những lời đó thôi cô cũng đã biết được chủ nhân của lời nói đó là ai rồi.

Thật sự lúc này cô rất muốn chạy lại ôm người đó vào lòng. Được người đó dang rộng tay ôm lấy cô và khẽ xoa dịu đi bao nỗi buồn trong cô. Nhưng lúc này cô không thể làm những chuyện đó. Vì suy nghĩ của cô không cho phép cô làm những chuyện đó.

Cô vẫn vậy vẫn đứng quay lưng lại về phía anh. Và vẫn là sự im lặng không nói một lời nào trong cô.

- Trả lời anh đi Nhã Kim. Gia Huy vẫn kiên nhẫn lặp lại câu hỏi.

- Anh có cần thiết phải biết không? Lúc này cô mới quay mặt lại nhìn thẳng vào mắt anh. Và những giọt nước mắt nhanh chóng được cô cất vào trong và không thể hiện ra bên ngoài. Kèm theo đó là khuôn mặt lạnh tanh cô dành cho anh lúc này.

- Cần chứ. Anh cũng nhìn thẳng vào mắt cô mà đáp lại.

- Lý do? Cô và anh đứng nhìn nhau với một khoảng cách cũng có thể gọi là xa trước cổng bệnh viện. Như vậy cũng tốt. Khoảng cách xa sẽ khiến anh không nhận ra được cái khuôn mặt lạnh tanh mà ở đó cô đang cất giấu rất nhiều điều.

- Vì anh muốn biết mọi chuyện của em. Bởi vì anh yêu em. Và vì em là bạn gái là cả sinh mạng của anh. Anh nhìn thẳng vào đôi mắt u buồn của cô mà nói.

- “Bạn trai?”. Cô khẽ nói hai từ đó rồi lại bật cười, nụ cười nửa miệng cho hai từ đó.

- Anh nghĩ vậy à? Hai từ bạn trai đó có còn không? Vậy khi anh ôm hôn người con gái khác vào lòng anh có nghĩ đến hai từ bạn trai đó không? Hay chỉ là sự nhõn nhỡ và vô trách nhiệm với hai từ đó? Anh càng nói chỉ càng làm tôi thấy kinh tởm anh mà thôi. Nhã Kim nói nhưng cô lại không thể khóc. Bởi vì cô luôn ngạo mạn và nhất là khi đứng trước mặt anh cô không thể tỏ ra cứ yếu đuối. Nhất định cô phải chứng minh cho anh thấy rằng không có anh thì cô vẫn sống tốt và còn hơn cả vậy.

Nhưng tại sao cô lại không thể tìm được nước mắt nữa rồi? Tại sao nó lại không nghe lời cô? Tại sao những giọt nước mắt ấy lại cứ muốn trào ra như vậy?

- Nhã Kim em nghe anh giải thích đi. Mọi chuyện không như em nghĩ đâu. Tất cả chỉ là sự hiểu lầm mà thôi. Anh thật sự không phản bội em. Anh đang cố

tìm mọi cách để giải thích cho cô hiểu. Nhưng một khi niềm tin đã mất thì làm sao mà lấy lại được.

Dường như khước mắt của Gia Huy đã bắt đầu cay cay rồi.

- Hãy để hai người họ tự giải quyết với nhau. Dù có chuyện gì đi nữa thì chúng ta vẫn sẽ tôn trọng quyết định của hai người. Thiên Bảo ngồi trong xe cùng Nhã Kỳ. Anh lại càng cảm thấy buồn khi thấy cả Gia Huy và Nhã Kim trở nên như vậy.

- Vậy là những gì mà tôi nhìn thấy về anh cũng là hiểu lầm à? Chẳng lẽ đến khi tôi tận mắt nhìn thấy anh ngủ với một người con gái nào đó anh cũng nói với tôi đây chỉ là sự hiểu lầm à? Nhã Kim vẫn vậy dường như cô không thể nào tin những gì mà Gia Huy nói. Anh càng nói thì tim cô lại bắt đầu nhói lên những cơn đau.

- Chẳng lẽ tình yêu của anh vẫn chưa đủ để em tin anh à Nhã Kim? Những giọt nước mắt đã bắt đầu ngấn trên hai gò má anh từ lúc nào rồi.

Nhã Kim không trả lời lại anh mà chỉ quay lưng và bước đi. Thật sự giờ đây cô không muốn nhớ đến chuyện này. Cô đang muốn trốn tránh tất cả để có thể không nghĩ đến nó nữa. Và để cho những chuyện đau lòng đó sẽ không hiện lên trong cô như vậy nữa. Quay lưng bước đi cô để lại một mình anh đang nhìn theo bóng dáng của cô.

- Nhã Kim. Anh gọi tên cô một cách đau lòng. Như cô vẫn cố bước từng bước chân như đã không còn sức lực nào nhưng cô đành phải bước đi trong sự đau đớn và tủi thân. Bởi nếu có ở lại thì cũng đâu có ai cần cô đâu. Như vậy cũng chỉ thừa thãi thêm mà thôi.

Minh đã đến với nhau, đã yêu nhau, đã trao nhau nhưng nụ cười.

Và đã hứa với nhau, hứa bên nhau, sẽ chia hạnh phúc ấy.

Hạnh phúc vẫn ở bên vẫn ở bên.

Ngày tháng vẫn cứ trôi nhưng hôm nay tại sao anh lại thay đổi.

Rồi từng ngày trôi qua anh lạnh lùng quên.

Và cũng chỉ còn mình em thôi.

Đơn côi cô đơn không một ai.

Có phải mình mất nhau rồi không.

- Minh Thư cậu qua đó nhớ giữ gìn sức khỏe nha. Và phải thi cho thật tốt đó. Nhã Kỳ khẽ ôm Minh Thư vào lòng trước khi Minh Thư cùng Kelvin sang Mỹ.

- Ừ... cậu cũng vậy nha, nhớ ăn cho đủ bữa và nhớ là đừng ăn mì tôm miết đó. nếu như có làm việc thì cũng làm vừa phải thôi. Nhất định không được để bị ốm đâu. Minh Thư dặn dò những điều cần thiết nhất với Nhã Kỳ. Có lẽ cô vẫn rất lo lắng cho Nhã Kỳ.

Nếu như lần này không phải việc gấp thì cô đã không trở về Mỹ mà bỏ cô lại một mình. Nhưng cũng may lần này có Thiên Bảo luôn ở cạnh cô nên Minh Thư cũng yên tâm phần nào.

- Em nói nhiều quá. Bên Nhã Kỳ còn có anh Bảo nữa kìa. Không cần nói thì anh ấy cũng quan tâm tới Nhã Kỳ rồi. Phải không anh? Kelvin nói không quên kèm theo một cái nháy mắt với Thiên Bảo.

Đáp lại cái nháy mắt đó của Kelvin là một nụ cười hiện lên trên gương mặt của Thiên Bảo.

- Hai đứa đi cẩn thận. Sang bên đó nhớ giữ gìn sức khỏe. Mọi chuyện ở đây cứ để anh lo. Thiên Bảo nói rồi ôm Kelvin một cái và vỗ vai nhau.

- Hãy chăm sóc Minh Thư thật tốt. Thiên Bảo khẽ thăm thì vào tai Kelvin. Có lẽ không cần nói thì Kelvin cũng thực hiện rồi.

- Sang đó nhớ gửi lời thăm của anh tới bố mẹ nghe nhỏ. Và nhớ thi cho thật tốt nữa. Thiên Bảo khẽ ôm Minh Thư vào lòng.

- Em biết rồi. Minh Thư khẽ đáp. Lần này cô cũng không bắt bẻ cái từ nhỏ mà anh dùng để gọi cô nữa. Có lẽ cô cũng đã quá quen với tính cách của cô.

- Hy vọng anh Huy và chị Kim sẽ không xảy ra chuyện gì. Kelvin buồn bã khi nhắc đến chuyện này.

Nhưng không một ai dám trả lời cho câu hỏi này. Bởi ai cũng sợ sự chia ly sẽ xảy ra với hai người đó. Không ai có thể dám chắc được chuyện gì.

- Thôi đến giờ máy bay cất cánh rồi. Hai đứa nhớ sang đó làm việc cho tốt rồi lại quay trở về. Đi mạnh khỏe nhé. Thiên Bảo nói rồi anh và Nhã Kỳ cùng giơ tay lên chào tạm biệt hai người.

Sở dĩ hai người họ cùng sang Mỹ là do công việc của Kelvin đang gặp rắc rối tại Mỹ nên anh phải sang đó để giải quyết. Còn Minh Thư thì cô cũng phải sang đó để dự một cuộc thi về thiết kế. Đây cũng là cuộc thi mà cô đã chờ đợi suốt năm qua. Cuộc thi này có tầm ảnh hưởng rất lớn đến tiếng tăm của cô. Tuy hiện tại những thiết kế của cô đang rất được mọi người chú ý đến nhưng cuộc thi này có thể khiến cô nổi tiếng hơn bất cứ gì hết. Đây giống như một bước đệm trong cuộc đời của cô. Cô có bật cao hay không là phụ thuộc vào nó.

- Gia Huy mày xem lại bản thân mình trong gương đi. Cái vẻ tự tin của mày đi đâu rồi. Mày có còn là Đình Gia Huy không? Tự mày xem lại mày trong gương đi. Chỉ có một ngày mà mày đã thay đổi như thế nào rồi? Mày cứ như vậy thì Nhã Kim còn sao vậy nữa. Hai đứa bây bị gì vậy hả? Nếu như yêu được thì yêu còn không thì chia tay đi. Mày có biết là tao nhìn hai đứa mày như vậy tao chỉ cảm thấy mệt mỏi hơn thôi. Thiên Bảo nói một tràng với Gia Huy. Anh đã cất công đi tìm Gia Huy để rồi giờ đây anh chứng kiến được cái cảnh Gia Huy đang ngồi một góc trong phòng. Và một đồng vỏ bia quăng khắp nơi trong căn phòng cũng với biết bao nhiêu là mảnh thủy tinh bị vỡ. Mọi thứ trong phòng

anh đã được xáo trộn. Tất cả chúng ra nông nổi như thế này đều do một tay Gia Huy gây nên. Bao nhiêu sự tiếc nuối, sự đau lòng đến quặn tim đều được anh dồn lên những đồ vật vô tri vô giác này.

- Đúng vậy. Tao không còn là Đình Gia Huy của trước đây nữa. Không có Nhã Kim thì tao như vậy nữa để làm gì? Cuộc sống của tao chỉ hạnh phúc khi có cô ấy ở bên mà thôi. Mà yêu Nhã Kim như thế nào thì chắc mày cũng hiểu được cảm giác của tao khi bị chính người mình yêu không tin mà còn nói những lời đó với mình thì chắc tao không cần nói mày cũng biết được cảm giác đó đau như thế nào chứ? Gia Huy cứ ngồi đó tay cầm vỏ bia uống tới tấp.

- Đúng là khi bị người mình yêu không tin thì tim sẽ rất đau nhưng nếu mày cứ như vậy mãi thì mày có làm được gì không? Hằng ngày phải sống trong đau khổ. Chẳng lẽ mày cứ thích sống như vậy à? Chi bằng thời gian mày ngồi đây thu mình lại một góc rồi cứ uống bia như thế này. Hãy dùng những khoảng thời gian đó chứng minh cho cô ấy thấy rằng mày không hề phản bội cô ấy. Để cô ấy có thể thấy được tình yêu chân thành của mày. Thiên Bảo cố khuyên nhủ Gia Huy vì anh không muốn người bạn thân nhất của anh sẽ phải sống trong cảnh này.

- Tao nói lời nào cô ấy cũng bảo là kinh tởm không muốn nghe. Mỗi lần tao định mở miệng ra giải thích cho cô ấy hiểu thì cô ấy lại nói là tao đang bịa. Tao phải làm gì để chứng minh đây? Gia Huy lại lao vào uống khi cứ mãi nhớ đến chuyện này.

- Nếu như mày cứ chán nản như vậy thì tao thấy mày bỏ đi. Thiên Bảo đã cố khuyên ngăn nhưng Gia Huy lại không đủ nghị lực để làm thì dù anh có nói thêm gì nữa cũng là dư thừa mà thôi.

- Bỏ ư?... Không có cô ấy thì tao có thể sống được không?

Chương 36

- **M**ày cứ muốn Nhã Kim ở cạnh mày nhưng mày lại không thể làm cho Nhã Kim tin mày thì làm sao có chuyện đó? Thiên Bảo tay bật nắm một lon bia và ngồi xuống cạnh Gia Huy.

- Chứ mày bảo tao phải làm gì bây giờ?

- Con tim mày muốn mày làm gì thì mày cứ làm như vậy đi. Dù có chuyện gì đi nữa thì tao cũng sẽ ủng hộ quyết định của mày. Thiên Bảo hạ giọng nói với Gia Huy.

Nơi khóe môi Gia Huy lại bật cười. Hai người cứ thế uống hết lon này rồi đến lon khác. Uống để có thể ngủ một giấc và ước gì sau một giấc ngủ mọi chuyện có thể trở lại như lúc ban đầu. Nhưng đó cũng chỉ là ước muốn mà mãi sẽ không thực hiện được.

- Có phải tao yêu Nhã Kim nhiều lắm không? Thật sự bị cô ấy nói những lời đó tao không chịu được. Tao như muốn buông xuôi mọi thứ khi không có cô ấy ở bên. Tao càng giải thích thì mọi chuyện lại càng tồi tệ hơn. Nhưng tao không giải thích thì cô ấy càng hiểu lầm tao hơn. Thật sự không có Nhã Kim tao không thể sống được. Tận đáy lòng mình Gia Huy càng hiểu rõ tình cảm mà mình dành cho Nhã Kim nhiều đến như thế nào.

- Rồi mọi chuyện cũng sẽ qua thôi. Tao tin mày làm được mà. Trước đây mày luôn là người đến bên chia sẻ tao mọi chuyện. Mày luôn mạnh mẽ mà. Tao biết không có gì có thể làm khó được mày. Làm khó được một Đình Gia Huy mà tao biết. Niềm tin Thiên Bảo đặt trọn vào Gia Huy. Anh tin vào tình yêu mà Gia Huy dành cho Nhã Kim. Tin vào sự mạnh mẽ vốn có trong Gia Huy. Và tin vào những gì mà Gia Huy có thể làm để chứng minh tình cảm của mình với Nhã Kim.

- Tại sao anh lại đối xử với em như vậy? Em đã làm gì sai để nhận được kết cục này? Anh có biết là anh tàn nhẫn lắm không?

Những kí ức, nhưng niềm hạnh phúc giữa hai người lại chợt tìm đến trong cô. Và nơi khóe mi cô bỗng có một dòng nước chảy xuống. Dòng nước ấy có vị mặn mặn nhưng lại chưa trong đó biết bao là nỗi niềm. Phải chăng là nước mắt... nước mắt của sự tiếc thương. Nước mắt của những nỗi đau khi sắp phải kết thúc một sự việc mà bản thân cô lại đang nuôi tiếc chúng.

- Cũng đã 3 năm rồi nhỉ... Gia Huy tay trong tay cùng Nhã Kim.

- Nhanh thật. Thời gian thấm thoát trôi mãi. Và cũng không biết rằng nó sẽ trôi về đâu. Nhã Kim... nắm chặt lấy đôi bàn tay của Gia Huy cùng anh bước những bước chân trên đường.

- Nhớ lúc đầu khi gặp em. Anh thấy em rất khó gần. Nhưng nào ngờ bên trong em là một con người hoàn toàn khác. Gia Huy như hồi tưởng lại những chuyện tình cảm của anh và cô trước đây. Từ cái nhìn đầu tiên cho đến những câu chuyện tình yêu của hai người... Thật sự mà nói thì anh rất hài lòng với chuyện tình cảm hiện tại của mình.

- Những kỷ niệm đó làm sao có thể phai nhòa trong chúng ta. Thật sự em rất may mắn khi có anh bên cạnh được anh yêu thương, quan tâm, chăm sóc giúp đỡ em. Em thấy mình thật hạnh phúc. Mình mãi như vậy nha anh. Nhã Kim thâm cảm ơn Gia Huy.

- Anh sẽ mãi yêu em Nhã Kim à. Có lẽ trong mắt nhiều người thì anh với em là một đôi hết sức hoàn hảo. Cả bên trong lẫn bên ngoài. Nhiều người nghĩ chúng ta đến với nhau cũng chỉ vì sự tương xứng của hai bên nhưng ai biết được rằng chúng ta đến với nhau xuất phát từ tình yêu. Gia Huy.

- Dường như cả hai chúng ta đang được bao bọc bởi một lớp vỏ bên ngoài khá là hoàn hảo. Thật sự mà nói thì em cảm thấy rất hạnh phúc với cuộc sống hiện tại.

Nhã Kim định nói gì đó nhưng khóa môi cô đã bị một vật gì đó thật mềm mại khóa lại. Gia Huy nhanh chóng khóa môi cô lại bằng một hành động thật ngọt ngào. Hay nói đúng hơn nó là hương vị của tình yêu. Ngọt ngọt nhưng lại có chút dịu ngọt, chút âm áp. Nó như khiến cô hòa cùng nụ hôn một cách ngọt ngào. Cô như đắm đuối hơn vào nụ hôn đó. Nụ hôn đó làm sao cô có thể quên được đây. Bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu kỉ niệm mà hai người đã từng có với nhau đều đã được cô ghi sâu vào tiềm thức rồi. Làm sao có thể nói quên là quên được. Cô có thể quên được không khi mà tim cô mãi nhớ về anh... Và nhớ về một thời tay trong tay hạnh phúc của hai người.

Em có thể dễ dàng:

- Xóa tin nhắn của anh.
- Xóa sốt của anh.
- Xóa nick yh của anh.
- Xóa nick face của anh.

... Nhưng như thế... không có nghĩa là em có thể quên anh...

Làm thế nào để cô có thể không nhớ, không nghĩ đến anh nữa đây?

Lang thang trên con phố để cho lòng mình cảm thấy dễ chịu hơn. Bước từng bước thật chậm trên đôi chân đã mỏi mệt vì anh. Cô lại nhớ đến anh nhiều hơn. Đã nghĩ sẽ không bao giờ nhớ đến anh nhưng dường như những suy nghĩ của cô không thể nào thắng nổi lý trí của bản thân cô được.

Dường như nơi đâu cô cũng có thể tìm lại những kỉ niệm của hai người bởi họ đã có quá nhiều kỉ niệm với nhau. Cô đã yêu anh bằng cả trái tim và giờ đây khi cô bị anh lừa dối thì liệu cô có thể quên anh bằng cả trái tim không. Hay chỉ là sự nhớ nhung đến da diết trong từng đêm của cô khi chợp mắt. Hình ảnh của anh, nụ cười của anh lại cứ thế làm cô nhớ mãi không nguôi.

Em đã cố không nghĩ đến anh.

Mà sao em vẫn không thể nào.

Gạt đi trong tâm trí hình bóng anh, tiếng nói anh, nụ cười anh.

Em đã biết giờ anh đã quên thật rồi.

Nhưng em vẫn không thể nào quên đi một quá khứ đã có anh ở đó.

Vì khi yêu đã yêu quá nhiều.

Để rồi hôm nay khi chia tay em không thể nào quên anh.

Em vẫn cứ nhớ đến anh mỗi ngày.

Trong từng giây, từng phút, từng ngày.

Đâu đâu cũng đã in hằn kỉ niệm của chúng ta.

Thà rằng khi xưa không biết nhau.

Có lẽ sẽ tốt hơn bây giờ.

Người ơi biết không... em từng đêm nằm nhớ anh tuôn trào nước mắt.

- Chuyện gì đến thì cũng phải đến và chuyện của chúng ta cũng vậy. Có lẽ em nên dừng lại mọi chuyện ở đây. Chỉ có như vậy thì em và anh mới có thể sống một cuộc sống mà không có sự tồn tại của nhau nữa. Em yêu anh và em sẽ buông tay để anh ra đi nếu như đó là sự lựa chọn của anh. Nếu như bên cạnh người con gái đó anh được hạnh phúc hơn thì em sẽ mỉm cười chúc anh hạnh phúc mặc dù người sánh bước cùng anh bây giờ không phải em. Và em chỉ cần nhìn thấy anh hạnh phúc thì em cũng đã mỉm cười với lòng mình rồi. Khẽ siết chặt lấy tay mình cô như cảm nhận được cái khí trời của buổi đêm. Đêm có lạnh như nào thì giờ đây cô cũng phải tự mình chống chọi với tất cả chúng vì bên cô đã không còn ai nữa rồi. Cô đã không thể níu được chút tình yêu còn lại thì hãy để cô tự khắc buông tay mình ra để anh có thể bước đi và rời khỏi vòng tay của cô.

Đôi chân đã mềm nhũn, đã đau đớn với bao ngày qua giờ đây như đứng hình lại. Cô không thể bước thêm một bước nào. Nước mắt cũng đã khô rồi. Và cô cũng không còn sức lực để mà khóc nữa.

Một thân ảnh lại đứng đối diện nhìn cô. Ánh mắt anh như đang chất chứa nhiều nỗi buồn. Anh nhìn cô chan chứa tình cảm nhưng cô thì sao? Cô không đủ kiên nhẫn để nhìn vào ánh mắt của anh. Cô gạt đi ánh mắt đó một cách quả quyết và nhắm tâm đến lạnh lùng.

Còn anh chỉ đứng đối diện nhìn cô. Anh không dám bước đến bên cô như bao lần. Tại sao lúc này anh lại cảm thấy giữa anh và cô xa cách quá vậy.

- Gia Huy em có chuyện muốn nói với anh. Cô khẽ lên tiếng và bước về phía anh.

- Chuyện gì vậy? Em nói đi. Gia Huy nhìn thẳng vào khuôn mặt lạnh tanh của cô mà nói. Càng nhìn anh lại càng cảm thấy đau lòng mà thôi.

Hai người cùng đi ra một thảm cỏ của một nơi gọi là Quảng trường. Rất yên tĩnh nhưng cũng không phải là lặng thinh. Cũng giống như tâm trạng của hai người lúc này đây. Xao xuyến nhưng cũng không nói nên lời.

- Em rất nhớ anh.

Dường như nơi trái tim có thứ gì đó đang nghẹn lại. Đôi mắt khắc khoải u buồn của cô giống như đang mong mỏi về một điều rất xa vời.

Cô ôm anh. Vòng tay ấm áp siết nhẹ. Đôi tay bám chặt lấy áo anh, cô dụi đầu vào ngực anh, như con thú nhỏ khao khát tình yêu thương, cô tham lam hít lấy mùi thơm cao quý từ cơ thể anh.

Anh đưa tay, nhẹ vuốt tóc cô.

Tại sao khi đang đứng nơi bờ vực của sự chia ly, cô lại quay ngược trở lại như đang níu kéo thứ tình cảm mà cô là người có quyền kết thúc?

Là cô đang nuối tiếc tình yêu của hai người sao?

“Gia Huy... em yêu anh... nhiều lắm...”.

Hãy hứa với em anh sẽ sống tốt.

Hãy hứa với em anh sẽ hạnh phúc.

Và hãy ôm em thật chặt.

Một lần sau cuối rồi em sẽ đi.

Và mình sẽ xa nhau từ đây.

Con tim em giương như đang bật khóc.

Nước mắt rơi như mưa không ngừng rơi.

Ôm hết tương tư trong nìm đau.

Em sẽ ra đi thật xa đến một nơi chỉ có bóng đêm và lẻ loi.

Trả lại cho anh hạnh phúc yêu thương như ngày nào.

Trả lại cho anh nụ hôn.

Trả lại cho anh cuộc sống yêu thương như ngày đầu.

Vì em không muốn anh khổ tâm.

Bởi vì em đã yêu anh trong đại khờ.

Bởi vì em thấy cuộc sống không như em mong đợi.

Bởi vì em không thể chăm sóc cho anh được nhiều.

Bởi vì suy nghĩ của ta khác nhau.

Vậy nên mình chia tay nhau sẽ tốt hơn.

Tạm biệt người em yêu dấu.

Ôm anh vào lòng cô lại càng cảm thấy đau lòng. Phải chăng cô đang nuối tiếc tình yêu của hai người.

“Cái ôm này, hơi ấm này, vòng tay này em sẽ không bao giờ quên”

- Gia Huy, chúng ta chia tay đi....

Câu nói đó rất đơn giản. Cô thốt ra nhẹ bẫng. Nhưng trái tim cô đã nứt, dòng máu đỏ tươi đã lặng lẽ chảy.

Cổ gượng cười...

- Hãy sống tốt nhé, quên em đi...

Gió lạnh. Câu nói của cô ngàn lần vang vọng trong đầu anh.

Kết thúc rồi. Thực sự đã kết thúc rồi.

Em đã sẵn sàng buông tay anh ra... Thực sự phải buông thôi bởi vì em đã mệt mỏi, bước chân em nặng trĩu, cánh tay em đã mỏi nhừ, và giờ đây em đã

tự nhủ với mình rằng em đã sẵn sàng rồi... sẵn sàng cho cái việc mà em nghĩ em sẽ chẳng bao giờ làm được đâu, đó là buông tay và ra đi.

- Nhã Kimmm. Tim anh như quần quai gào thét tên cô.

- Nhã Kim...!

Bóng cô gái nhỏ lẩn vào màn đêm.

Bắt đầu từ đây chúng ta sẽ không còn nhau nữa. Vậy nên hãy bước trên con đường mà anh chọn. Và con đường đó sẽ không có bóng hình của em. Quên em đi và sống với lựa chọn mà anh đã chọn. Chúc anh sẽ hạnh phúc.

Cho em rẽ sang con đường nhỏ bé khác nhé anh?

Vì đường anh tuy rộng nhưng đã không còn chỗ cho em nữa rồi!

“Nhã Kim tại sao em lại tàn nhẫn với anh như vậy? Anh đã làm gì sai để giờ đây anh nhận được như thế này? Nhã Kim tại sao lại đối xử với anh như vậy? Tại sao vậy?” chỉ còn lại mình anh với biết bao nhiêu nỗi đau. Sự thật là anh không phản bội anh mà. Làm sao để cô có thể hiểu đây? Chỉ vì một sự hiểu lầm mà giờ anh vào cô trở nên xa lạ như thế này đây à?

- Cho tôi một chai... loại mạnh. Nhã Kim nhanh chóng tìm đến quán Bar. Nơi mà cô muốn đến nhất lúc này để có thể uống rượu và có thể quên được anh trong cơn say của rượu.

1 ly.

2 ly.

3 ly.

4 ly.

Hết ly này rồi đến ly khác... cô nhanh chóng đưa vào miệng một cách nhanh chóng không chần chừ. Nhìn cô uống rượu mà cứ nghĩ là cô đang uống nước.

- Kết thúc thật rồi. Có lẽ anh sẽ sống tốt. Nhưng còn em thì sao? Liệu em có thể sống tốt khi không có anh ở bên không? Hay là hằng ngày em lại nhớ đến anh. Tự nhủ với lòng về cuộc sống khi không có anh mà cô sắp phải đối mặt.

- Khi ở bên người con gái ấy, liệu anh có còn nhớ đến em, có gọi điện cho em, hay chỉ cảm thấy em là một gánh nặng?

- Cô em làm gì mà uống nhiều quá vậy. một tên con trai nhanh chóng tiến lại nơi Nhã Kim đang ngồi. Đây có lẽ cũng là chuyện thương ngày xảy ra ở Bar.

- Biến. Cô lạnh lùng nói với tên đó.

- Làm gì mà lạnh vậy em.

- Tránh xa tôi ra. Cô lại lạnh lùng với hắn.

- Sao vậy cô em? Nhìn cô em ngon vậy mà cũng bị thất tình à? Thằng nào mà ngu vậy. Thôi bỏ hắn đi rồi đi với anh. Tên đó vẫn không tha cho cô.

- Anh xứng sao? Cô quay lại nhìn vào đôi mắt hắn. Ánh mắt cô chất chứa biết bao nhiêu điều kèm theo một sự lạnh lùng đến khiếp sợ của cô khiến cho tên đó có hơi sợ trước cái nhìn của cô dành cho hắn.

Nhưng với bất cứ một thằng con trai nào khi đứng trước Nhã Kim thì phải ấn tượng với khuôn mặt như rất hoàn hảo không một chút tí vết nào của cô. Đặc biệt là với một tên như hắn. Chuyên gia sát gái ở quán bar.

- Đi với anh đi. Xinh đẹp như em có lẽ đã mất rồi nhưng anh sẽ bao trọn cho. Đi với anh đi. Tên đó cứ ngỡ Nhã Kim cũng giống như bao nhiêu đứa con gái khác nên dùng những từ đó với cô. Lần này hắn ta còn lấy tay mình đặt lên vai cô.

- Cút đi. Cô lại lạnh lùng đáp nhưng tay thì vẫn đưa những ly rượu vào miệng.

- Làm gì mà kiêu quá vậy em. Đi với đi. Tên đó dường như không tha cho cô nữa. Hắn còn lấy tay mình chạm lên má cô như vuốt ve đôi má mềm mại của cô bằng cái đôi bàn tay bần thiểu của hắn.

- Thả bàn tay bần thiểu của mày ra khỏi khuôn mặt cô ấy đi. Từ đâu có một người con trai nhanh chóng lên tiếng.

- Mày là thằng nào mà dám đụng đến bạn gái tao vậy nhỏ? Tên đó vẫn giữ cái giọng đó.

- Tao là bạn trai của bạn gái mày đó. Anh nhìn hắn với một ánh mắt rõ là khinh bỉ.

- Thiếu gia dùng gì ạ? Tên phục vụ thấy anh thì nhanh chóng chạy lại phía anh và cúi chào anh.

“Thiếu gia?” tên đó lẩm bẩm hai từ thiếu gia. Như nhớ ra điều gì đó nên tên đó không dám hó hé gì thêm. Bởi ai mà không biết thiếu gia của quán bar này có quyền lực như thế nào. Mà hắn ta cũng chưa ngu gì mà đụng đến vị thiếu gia này.

- Không cần đâu. Anh quay sang nói với tên phục vụ.

- Sao còn đứng đó nữa? Mau biến đi. Anh lạnh lùng nhìn tên đó. Một ánh mắt có thể giết người.

Chỉ cần nhìn thấy thái độ đó của anh thì hắn ta đã sợ mà nhanh chóng bước đi.

- Nhã Kim... cậu với Gia Huy là sao vậy? Lúc này Thiên Bảo cũng ngồi xuống rót một ly rượu và uống cùng cô.

- Hết rồi... hết thật rồi. Cô vừa uống vừa nói. Ánh mắt cô không khỏi sự thất vọng.

- Tại sao vậy?

- Đã không còn yêu nhau thì nên chấm dứt thôi. Vội lại chấm dứt để anh ấy có thể tìm kiếm một hạnh phúc mới. Lần này cô không khóc ở mắt nữa mà tận sâu trong trái tim đã rơi nước mắt từ bao giờ rồi.

- Cậu hiểu lầm Gia Huy rồi. Thiên Bảo vẫn luôn hy vọng cho hai người hạnh phúc. Vì anh có thể hiểu tình cảm mà họ dành cho nhau nhiều như thế nào. Người ngoài cuộc bao giờ cũng sáng suốt hơn mà.

- Đến cả cậu cũng tin lời Gia Huy nói à? Nhã Kim khẽ bật cười khi nghe Thiên Bảo nói vậy.

- Đúng vậy. Mình tin Gia Huy và tin vào tình yêu mà Gia Huy dành cho cậu.

- Nhưng mình cũng tin vào những gì mà mình nhìn thấy. Cô khẽ nói lòng khi phải nhớ lại cái cảnh mà Gia Huy ôm hôn người con gái khác.

- Nhưng không phải cứ tận mắt thấy thì là sự thật đâu. Cậu nên suy nghĩ lại mọi chuyện đi. Đừng để đến khi đánh mất rồi thì chợt nhận ra được điều đó rất quan trọng với mình. Có lẽ Thiên Bảo vẫn là người hiểu Gia Huy nhất.

- Mình đã tự buông tay rồi. Kết thúc rồi. Thôi đừng nhắc đến chuyện này nữa. Cậu với Nhã Kỳ sao rồi? Nhã Kim cố lảng sang chuyện khác để không phải trả lời những câu hỏi của Thiên Bảo lúc này.

- Cậu đừng né tránh chuyện của bản thân mình nữa. Mình hiểu cậu mà. Có phải cậu đang muốn trốn tránh mọi thứ không. Một Nhã Kim nếu như vui thì mỉm cười thật tươi. Còn lúc buồn thì không ngần ngại mà khóc ở đâu rồi. Cậu đừng trốn tránh mà hãy đối diện với chúng đi. Nếu như cậu đã chấp nhận buông tay để Gia Huy đi thì cậu không được như vậy. Dù sao thì đó cũng là sự lựa chọn của cậu mà. Còn nếu như cậu cảm thấy mình không làm được thì hãy nắm lấy tay Gia Huy đi. Vẫn còn kịp đó.

Nhìn Nhã Kim lúc này Thiên Bảo cũng buồn lắm. Chơi với nhau cũng đã lâu rồi cũng đủ để anh có thể hiểu được tính tình của Nhã Kim là như thế nào.

- Không thể nữa rồi. Gia Huy đã có người mới rồi. Trong mắt cậu ấy bây giờ chắc cũng không còn có mình nữa rồi. Là sự tuyệt vọng luyến tiếc trong cô. Có lẽ cô vẫn chưa dứt được tình yêu của hai người. Vẫn là sự tiếc nuối đến đau lòng.

- Gia... Huy... em... yêu... anh... nhiều lắm. Tuy cô đã say nhưng cô vẫn cứ luôn gọi tên anh.

Và Thiên Bảo ở cạnh cô chỉ biết nhìn mà buồn cho chuyện của hai người. Vì chưa bao giờ anh nhìn thấy hai người suy sụp như vậy. Một Gia Huy chững chạc quyết đoán nay đã trở nên thảm hại vô cùng khi ngày ngày chỉ biết uống với uống. Một Nhã Kim luôn mỉm cười với nụ cười đẹp ngây ngất nay cũng đã trở thành một Nhã Kim khuôn mặt luôn u ám. Dường như hai chữ “nụ cười” cũng đã không còn hiện hữu trên gương mặt đó.

Một ngày mới lại đến. Trời hôm nay lại âm u không nắng chói chang như mọi ngày. Cây cối bắt đầu khô rác. Cũng đã sắp đông rồi. Hơi lạnh cũng đã chuẩn bị tràn về rồi.

Thời tiết hôm nay cũng giống như tâm trạng của họ. Buồn bã và u ám.

- Hôm qua em không ngủ à? Thiên Bảo nhận ra được sắc mặt của Nhã Kỳ qua cái khuôn mặt nhợt nhạt không một chút sức sống đang hiện hữu trong cô.

- Đâu có đâu. Cô nở nụ cười tươi để chào anh và cũng để minh chứng cho anh thấy rằng hôm qua cô vẫn ngủ. Đó cũng là vì cô không muốn làm anh lo. Nhưng làm sao anh có thể tin được khi nụ cười mà cô cố gượng gạo tạo nên chứa biết bao nhiêu nỗi buồn. Nhất là qua đôi mắt u sầu của cô. Anh có thể nhìn vào đó mà cảm nhận được những suy nghĩ của anh.

Nhã Kim giờ đã mất thăng bằng trong cuộc sống khiến cho công việc lại đè nặng lên vai cô hơn. Khiến cho cô đêm qua chỉ được chợp giấc một lát. Nhưng vì chị cô, vì sự nghiệp mà ba mẹ cô đã cố công tạo nên cô phải làm cho thật tốt.

- Đừng có dối anh. Anh có thể nhận thấy điều đó. Không gì có thể giấu được anh.

Cô bị anh nói trúng tim đen nên chỉ biết im lặng và bước đi cùng anh.

- Hơn lúc này đây em cảm thấy thương chị Kim rất nhiều. Nhã Kỳ nói mà lòng thầm cảm ơn và cảm thấy có lỗi với chị mình.

- Nhã Kim bây giờ rất suy sụp. Cả Gia Huy cũng vậy.

- Chị ấy đã từng làm cho em rất nhiều chuyện lúc em cảm thấy bi quan, cảm thấy chán nản nhất. Nhưng còn bây giờ thì sao. Lúc chị ấy gặp khó khăn nhất em cũng không thể làm gì được cho chị. Thật sự em cảm thấy có lỗi.

- Không phải là lỗi của em đâu. Chúng ta sẽ tôn trọng mọi sự quyết định của hai người họ. Vì chỉ có những người trong cuộc mới có thể giải quyết với nhau.

- Anh Bảo lại đi học cùng Nhã Kỳ kia. Đám học sinh nhanh chóng chạy ra xem hai người tay trong tay đang bước đi trên sân trường.

Chỉ cần có sự xuất hiện của hai người thì nơi đâu ta cũng có thể bắt gặp được rất nhiều nữ sinh bu quanh anh.

- Ôi anh Bảo đẹp trai chết mất. Nhìn hai người họ thật hạnh phúc. Anh và cô luôn là tâm điểm của trường này. Và đa số các học viên muốn đồ xô về đây học là để ngắm bộ ba hot boy trường.

T... í... t... t... í... t... lên confession đi. Có tin hot đấy. Đám học sinh trong trường nhanh chóng truyền tai nhau tin này.

Cặp mắt ai sau khi xem xong nội dung này đều phải mở mắt thật to để xem. Bởi họ cứ ngỡ là họ nhìn lầm. Ai cũng không thể tin đó lại là sự thật.

GIA HUY VÀ NHÃ KIM CHÍNH THỨC CHIA TAY VỚI NHAU TỪ TỐI QUA. KHI HỌ KHÔNG CÒN ĐỀ CHẾ ĐỘ KẾT HÔN VỚI NHAU. ĐIỀU

NÀY CÀNG ĐƯỢC KHẲNG ĐỊNH HƠN KHI GIA HUY ĐĂNG MỘT STATUS NUÔI TIẾT TÌNH YÊU CỦA HAI NGƯỜI VÀ CÒN TAG NHÃ KIM VÔ NỮA. NÊN CÓ THỂ KHẲNG ĐỊNH HOÀNG TỬ VÀ CÔNG CHÚA CỦA QUÍ TỘC ĐÃ CHÍNH THỨC CHIA TAY VỚI NHAU SAU MỘT MỐI TÌNH DÀI 4 NĂM.

Liệu chúng ta có thể quên được nhau không... hay là cứ mãi nghĩ đến nhau... cùng với Nhã Kim.

32.728 like 1238 comment khoảng 10 phút trước.

- Hoàng tử và công chúa của chúng ta đã chia tay nhau rồi. Minh tiếc cho cặp đôi này ghê.

- Chắc phải có chuyện gì ghê gớm lắm thì họ mới chia tay.

- Hai người họ luôn là tâm điểm của trường mà chia tay rồi à?

- Hai người yêu nhau như vậy mà chia tay rồi sao?

- Minh thật sự rất tiếc nuôi cho hai người.

- Yêu nhau 4 năm rồi mà sao chia tay vậy? Ai cũng biết họ yêu nhau như thế nào mà sao chia tay vậy?

- Thành thật chia buồn.

- Hai người sáng nay cũng không đi học nữa. Không biết có chuyện gì không?

- Cả anh Kelvin và Minh Thư cũng không đi học. Không biết lại có chuyện gì nữa không đây?

Bao nhiêu là comment nhưng đa số họ đều tiếc nuôi cho hạnh phúc của hai người. Bởi mối tình của hai người ai mà không tiếc nuôi cho được. Bốn năm họ yêu nhau đã phải là ngắn. Đâu phải ai cũng có thể làm được như vậy.

Chương 37

Chưa bao giờ trường QUÍ TỘC im lặng như bây giờ. Mọi hôm ta có thể bắt gặp được những cuộc bàn tán sôi nổi về bộ ba và những mối tình của họ. Nhưng mà giờ thì khuôn mặt ai nấy cũng ủ rũ. Có lẽ đây là lần đầu tiên trường QUÍ TỘC như thế này.

1 tuần sau.

Ngày ngày trôi qua tần suất mà Thiên Bảo và Nhã Kỳ gặp nhau cũng ít đi. Dường như cả hai đều bận rộn với công việc. Nhã Kỳ thì càng bận rộn với công việc của công ty. Giờ đây cô lại một mình làm những chuyện đó vì Nhã Kim giờ đây đã không còn tâm trí mà nghĩ đến công việc nữa. Thiên Bảo thì hầu như không đi học. Ngày nào anh cũng ở công ty.

Một tuần trôi qua thật nhanh chóng nhưng đối với Gia Huy và Nhã Kim thì thời gian này không khác gì là thời gian mà hai người đang sống trong địa ngục. Có khi còn hơn cả địa ngục.

Nói về Gia Huy: tối nào anh cũng đi bar uống rượu. Rồi đập phá lung tung. Đầu óc anh cũng không còn đủ lí trí nữa. Trong tâm trí anh giờ đây cũng chỉ có hình ảnh của Nhã Kim mà thôi. Và cũng chính vì cô mà anh mới đau như vậy. Một Gia Huy luôn chăm sóc bản thân, luôn chú trọng đến hình dáng bên ngoài của mình giờ đã không còn mà chỉ còn lại đây một Gia Huy bê bối.

Nói về Nhã Kim. Cô chỉ khép chặt cửa phòng rồi lại thu mình vào một góc và ngồi nhớ đến anh. Dường như cô không thể quên đi được anh. Không thể chấp nhận đây là sự thật và cái cuộc sống khi không có anh ở bên chắc cô cũng không thể làm được. Giờ đây cô mới hiểu được cái cảm giác của em cô cách đây năm năm về trước. Cái ngày mà người em cô yêu bằng cả trái tim của mình đã bỏ đi về nơi thế giới kia. Nhìn Nhã Kim lúc này thật yếu ớt như một cây tre. Cô xơ xác và gầy đi rất nhiều.

Hai người cũng đã không đi học một tuần nay. Điều đó càng làm hoang mang nhiều học sinh trong trường khi tuần này trường Quý tộc đã thiếu vắng rất nhiều khuôn mặt là tâm điểm của trường. Hầu như là bộ ba không đi học. Còn về Nhã Kim, Nhã Kỳ, Minh Thư thì cũng vậy. Họ cũng không thể đi học được trong khi công việc đang chát thành đống.

- Không biết bộ ba trường mình lại có chuyện gì nữa đây. Cô gái một.
- Máy anh đó nghỉ học đã được 1 tuần rồi. Cô gái hai.
- Trường này mà không có bộ ba thì chắc tao cũng nghỉ sớm. Cô gái ba.
- Không biết chuyện của công chúa và hoàng tử của chúng ta là thật không đây. Cô gái bốn.
- Chắc là thật đó. Bộ mi không thấy trên face dạo này hai người đó không còn chúc ngủ ngon nữa nay. Cũng không đăng những status quan tâm lo lắng cho nhau nữa. Tao cá họ chia tay rồi. Cô gái năm.
- Chị xem lại bản thân mình đi. Tại sao chỉ có một tuần mà chị ra nông nổi như thế này? Nhã Kỳ tức giận nói mà như quát lên khi thấy chị mình đang trong cái cảnh thảm hại nhất cuộc đời.

Nhưng Nhã Kim không nói gì. Ánh mắt cô như lờ đi câu nói lúc này của em mình. Người cô thật mỏng manh. Ánh mắt Nhã Kim mệt mỏi và đã kiệt sức. Đã bao ngày qua cô không chớp mắt mà cứ nghĩ đến anh. Đôi mắt ấy cũng không có dấu hiệu gì là khóc. Bởi cô cũng đau có còn đủ nước mắt để mà khóc.

- Chị xin lỗi nhưng em về đi. Nhã Kim nói rồi nhanh chóng nằm xuống giường và kéo mền lại vì giờ đây cô không muốn ai đến gần cô để có thể thấy được bộ dạng lúc này của cô.

- Chị đừng như vậy nữa. Chị đã quyết định buông tay để anh ấy bước đi thì chị phải mỉm cười vì sự lựa chọn của mình chứ. Chị tỉnh lại đi. Chị hãy ngồi dậy mà đối diện với tất cả. Còn nếu như chị không thể chấp nhận một cuộc sống mà không có anh ấy thì chị hãy nắm chặt lấy tay anh ấy để anh ấy sẽ không rời xa được vòng tay của chị. Nhã Kỳ tức giận nói mà như quát lên. Xong cô lại quay bước ra ngoài để lại một mình Nhã Kim trong phòng.

Nằm trên giường mặc dù đã đắp mền lại để không ai có thể thấy được sự yếu đuối lúc này trong cô. Nhưng khi nghe em mình nói như vậy những giọt nước mắt đau buồn của cô không chảy trên hai gò má nữa. Mà nó chảy trong tim và một lần nữa tận sâu trong tim của cô máu như đang chảy. Từng giọt, từng giọt thì nhau chảy. Nó như đang muốn gào xé tim cô.

Em có nói gì thì anh vẫn không xuất hiện .

Em thực sự muốn gặp lại anh biết bao.

Thầm sâu trong trái tim em không ngừng hướng về nơi anh ở.

Để em nơi đây nhớ nhung đến anh.

Ngoảnh nhìn lại là khuôn mặt anh đang mỉm cười với em.

Nhìn lại dường thấy như anh đang đứng phía sau em.

Em vẫn khóc với những dấu vết anh để lại.

Hãy nói cho em biết em đã làm gì sai.

Hay em vẫn còn thiếu sót gì.

Hãy nói cho em biết đi... anh có biết là

Em thực sự muốn có anh tới phát điên.

Em luôn cầu nguyện sẽ được gặp lại anh.

Làm ơn hãy để người đó về với tôi.

Một tuần trôi qua tần suất gặp nhau của Thiên Bảo và Nhã Kỳ cũng ít dần. Cả hai đều bận công việc nhưng tối nay hai người lại cùng nhau đi ăn.

- Em ăn đi. Ăn nhiều vào chứ anh thấy anh ốm lắm đó. Anh gấp thức ăn cho cô. Anh cũng có thể biết được những công việc mà cô đang gánh trên đôi vai của mình nhưng anh cũng không thể giúp được gì cho cô bởi công việc của anh cũng đâu phải ít.

Anh cũng chỉ có thể quan tâm cho cô bằng cách làm cô cảm thấy vui và an tâm được phần nào.

- Anh cũng ăn nhiều vào. Nhìn anh ốm yếu lắm đó. Cô cười rồi lại gấp thức ăn vào chén cho anh.

- Đâu có đâu. Anh vẫn vậy. Anh nói rồi lại nhìn cô. Hai người cứ vậy ăn không được miếng nào mà cứ ngồi nhìn nhau rồi thỉnh thoảng lại cười. Có lẽ cũng đã lâu rồi họ không đi chơi cùng nhau. Và cảm giác nhớ nhung lại đến.

- Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua thôi. Em cố gắng lên. Nhã Kim rồi cũng sẽ vượt qua thôi. Thiên Bảo nói vậy thôi nhưng anh cũng không thể biết được thời gian là lúc nào.

- Em cũng hy vọng là vậy. Ai cũng biết chị em và anh Huy yêu nhau như thế nào mà giờ lại có những chuyện này không biết hai người khi nào mới thoát khỏi tình trạng như bây giờ. Đôi mắt cô lại khắc khoải những nỗi buồn khi nhắc đến chuyện này.

- Hai người đó sẽ không sao đâu. Mà lát nữa anh với em đi chơi nghe. Anh như muốn làm cô vui.

Cô không trả lời mà chỉ cười. Nụ cười đó của cô như có ý nói là đồng ý. Nhìn cô như vậy anh cũng cảm thấy vui.

- Lần đầu tiên chúng ta đi chơi cùng nhau chính là nơi này. Nhớ lại lúc đó em rất lạnh lùng và ít nói. Thiên Bảo hồi tưởng lại những chuyện của hai người trong quá khứ từ lần đầu tiên gặp nhau cho đến khi họ yêu nhau. Giờ đây khi nhìn lại mọi chuyện họ cứ ngỡ như nó là một câu chuyện dài. Có vui có buồn. Nhưng cũng nhờ những cảm xúc lẫn lộn như vậy mà họ càng trưởng thành hơn. Suy nghĩ đã chín chắn hơn trong chuyện tình cảm.

Quay trở về lúc hai người mới gặp nhau. Lúc đó họ vẫn chưa thật sự mở lòng mình với nhau để đón nhận tất cả. Vẫn chỉ là sự lạnh lùng được bao bên ngoài bởi một chiếc lớp vỏ. Mà cũng chỉ có họ mới có thể cảm nhận cái lớp vỏ đó yếu đuối và mỏng manh như thế nào. Cùng nhớ lại những kỉ niệm trong lần đầu tiên hai người gặp nhau. Từ những cử chỉ còn rất e ngại cho đến bây giờ.

Cả hai nắm tay cùng nhau đi dạo trên bờ biển. Trên những hạt cát thật mát và có khi là lạnh nơi bàn chân. Khí trời ban đêm đã lạnh hơn nên không khí từ biển tràn vào cũng bắt đầu cảm nhận rõ hơn. Cả anh và cô cùng nhìn lại những chuyện mà mình đã trải qua cũng như những cung bậc cảm xúc của họ trong thời gian qua. Từ những phút giây hạnh phúc cho đến những nỗi buồn nhưng lại chứa rất nhiều kỉ niệm.

- Em thích biển không. Anh mỉm cười nói.

- Trước đây thì thích nhưng mà giờ thì không thể thích được nữa. Cô vẫn lạnh lùng.

- Lý do? Thiên Bảo như hiểu được gì đó.

- Vì ở đó đã chôn giấu rất nhiều thứ về người đó. Cô cười nhạt nói.

- Không thể quên được sao? Anh vừa đi vừa hỏi cô.

- Quên ư? Không dễ như vậy đâu. Nếu quên được thì 5 năm qua cuộc sống của em sẽ không phải như vậy đâu. Cô buồn bã nói.

- Cứ đi đi. Một lần thôi. Thiên Bảo vẫn nói như muốn cô đi.

- Cũng được. Cô đáp nhưng gương mặt vẫn vô hồn.

Và họ cứ đi cùng nhau. Tuy có chút bờ ngỡ. Thỉnh thoảng vẫn có những tiếng nói chuyện vẫn còn e dè. Họ chưa thật sự muốn mở lòng mình ra với đối phương và đều cố tỏ ra lạnh lùng trước mặt người khác đều vì những chuyện trong quá khứ.

Tiếng sóng biển rầm rì cùng với tiếng sóng và hơi lạnh từ biển tràn vào. Cô có chút buồn bã khi quay lại nơi đây. Tất cả cái quá khứ của mấy năm về trước lại hiện về trong cô.

- Nhã kỳ à, sau này cậu sẽ là vợ tớ nhé? Tớ sẽ mãi yêu cậu. Nhật Minh cười tinh nghịch nói với nó.

- Mình cũng vậy. Mình cũng sẽ mãi yêu cậu. Nhật Minh à. Cô đáp.

Tất cả đã trôi vào tiềm thức làm sao có thể quay trở lại được nữa. Đã là quá khứ rồi. Mà quá khứ thì phải quên đi để sống tốt hơn nhưng mà tại sao 5 năm qua cô không thể nào quên được. Bởi vì cái nỗi đau đó quá lớn đối với một người yếu đuối như cô.

Cô bước nhẹ đôi chân trên nền cát biển của buổi tối. Hồi tưởng lại những ký ức đẹp. Những giọt nước mắt bắt đầu ngấn trên khuôn mặt cô. Nãy giờ cô không biết rằng Thiên Bảo đã đứng lại từ lúc nào rồi.

Anh càng cảm thấy buồn khi thấy cô cứ khóc. Cô đã chịu quá nhiều nỗi đau rồi.

“Nhã Kỳ à. Rốt cuộc đằng sau khuôn mặt như thiên thần ấy là gì vậy? Tôi phải làm gì thì em mới hạnh phúc mới mở rộng lòng mình đây? Liệu tôi có thể lâu khô những giọt nước mắt đau thương đó của em không? Tôi thật sự rất muốn làm được điều đó.”

- Thiên Bảo anh làm gì đứng im đó vậy. Tiếng Nhã Kỳ vang lên khiến cho Thiên Bảo cắt đứt dòng suy nghĩ đó.

- Ừ. Nói xong thiên Bảo nhanh chóng cất bước lại phía cô.

Rất nhanh chóng cô đã cảm lấy tay Thiên Bảo cắn một phát vào đó.

Thiên Bảo như ngơ ngác không hiểu chuyện gì đến khi cơn đau ở tay bắt đầu.

- A... A...A... Nhã Kỳ, em... Thiên Bảo bắt đầu hiểu ra mọi chuyện.

- Em dám cắn anh. Thiên Bảo bắt đầu chạy đuổi theo cô.

- Thiên Bảo anh là đồ ngốc. Tiếng cô vang lên hòa cùng tiếng sóng biển.

Thiên Bảo tỏ ra rất vui vẻ không có gì là tức giận.

Vậy là hai người bọn họ dí chạy nhau trên biển. Ai cũng nở một cười đều đẹp biết bao. Những nụ cười đó như xoa dịu đi cái khí trời lạnh của biển đêm. Thỉnh thoảng lại có những tiếng hò hét của hai người. Đây có lẽ là lần đầu tiên cô mở lòng mình ra với mọi thứ xung quanh không còn khép kín như thường

ngày. Còn Thiên Bảo thì cái vẻ lạnh lùng đó không còn đáng sợ vô cảm như mọi khi nữa.

Và cho đến khi họ cảm thấy mệt mỏi.

- Mệt chưa? Thiên Bảo nháy mắt hỏi cô.
- Chưa nhưng em đói. Cô e dè đáp.
- Vậy thì đi ăn. Anh nói rồi nhanh chóng đứng dậy.

Cô có hơi e ngại và đi theo anh nhưng Thiên Bảo lại xòe tay ra như có ý muốn cô hãy nắm lấy bàn tay mình. Thấy cô có vẻ bối rối anh nói.

- Như một người bạn không được sao? Và kèm theo đó vẫn là một bàn tay vững chắc, ấm áp đánh đọi cô nắm lấy. Lúc đầu cô có hơi bối rối nhưng giờ cô đã cảm thấy an tâm hơn để nắm lấy bàn tay ấy. Hai người cứ thế nắm tay nhau bước đi trên đường. Thoáng chốc mùi khoai lang nướng xen lẫn vào không khí làm cho cô cảm thấy thích thú.

- Thơm thật, cô chột khẽ lên.

Như hiểu ra Thiên Bảo vội chạy lại đó và lúc quay ra trên tay anh là hai củ khoai vẫn còn nóng và mùi tỏa ra rất thơm.

- Của em này. Anh nhẹ nhàng nói và không quên kèm theo một nụ cười.
- Cảm ơn, cô lí nhí đáp. Và sau đó lại đưa lên miệng nhưng Thiên Bảo lại giật lấy củ khoai từ tay cô kèm theo một câu.
- Không biết nóng à. Con gái gì đâu mà không có ý tứ gì cả.
- Thì kệ em có mắc mớ gì đến anh. Có trả đây không. Cô cãi lại.
- Không trả thì sao. Có giỏi thì em trườn lên đây mà lấy. Anh giơ cao củ khoai nhằm chọc cô. Cô cũng không chịu thua nhưng với chiều cao của cô thì cô đành bất lực.
- Không trả thì thôi, em không ăn nữa. Cô buồn bã than dài.
- Giỡn em đủ rồi. Nói rồi Thiên Bảo từ từ cầm lấy củ khoai lột từng miếng vỏ. Sau đó anh nhẹ nhàng cầm củ khoai đưa vào miệng cô.
- Của em này.
- Đưa em tự ăn được rồi. Cô bối rối đáp.

Anh muốn tự tay mình đưa khoai lên miệng cho cô nhưng thấy cô có vẻ hơi ngượng nên anh đành đưa cho cô. Cô cầm lấy củ khoai từ tay anh và sau đó anh lại nhẹ nhàng cầm củ khoai mình lột vỏ. Nhưng lại có một bàn tay mềm mại cầm lấy củ khoai từ tay anh.

- Anh ăn đi đưa em lột cho. Tiếng nói của cô vang lên khiến cho mặt Thiên Bảo giờ đây không khác gì một quả cà chua chín mọng. Chỉ có vậy cũng đã khiến anh cảm thấy hạnh phúc đến cỡ nào rồi. Nhưng vì trời tối nên cô khó mà

nhận ra cái vẻ mặt đó của anh. Ngồi nhìn cô lột từng mảnh vỏ cảm giác đó thích thú vô cùng. Hai người cùng vui vẻ ngồi ăn khoai lang với nhau trông họ thật hạnh phúc biết bao khi ở bên cạnh nhau. Một lát sau anh lại nắm lấy bàn tay bé nhỏ ấy đi về.

Mọi chuyện cũng chỉ là quá khứ nhưng nhìn lại họ vẫn cảm thấy vui. Những nụ cười xua tan đi cái lạnh của buổi đêm lại hiện lên nơi khóe môi của họ.

Bàn tay anh khẽ quàng qua ôm lấy đôi vai của cô. Đôi tay như rất vững chãi của anh đang đặt lên đôi vai đang rất cần được che chở của cô. Dường như anh đang muốn chia sẻ cho cô bao nhiêu cảm giác ấm áp đang tỏa ra từ cơ thể anh. Hai người cứ vậy cứ quàng tay nhau và cứ bước đi trên bãi cát.

- Thiên Bảo, xuống đây với em.

Cô đưa tay vẫy chàng trai đang đứng trên bờ.

Cô lội nước, chạy lên trên bờ với anh, đôi chân trần trắng muốt lấm tấm cát, như kim tuyến lóng lánh.

- Anh không thích biển sao?

- Còn em, thích biển lắm sao? Anh hỏi ngược lại cô.

- Ừ... Cô gật đầu.

- Em thích biển, nhưng em đã từng không thích nó. Nghe cô nói vậy anh cũng chỉ im lặng mà nhìn về một nơi chân trời xa nào đó ngoài biển khơi.

- Anh mệt chưa?... Cô bất ngờ hỏi nhưng này giờ hai người cũng chỉ có đi bộ mà thôi.

- Sao em lại hỏi thế?

Cô mỉm cười tinh quái, quay lưng chạy tít ra xa, sau đó đưa tay lên miệng bặc làm loa, hét lớn.

- Hoàng Thiên Bảo, anh là đồ ngốc!

Thiên Bảo tròn mắt

- Nhã Kỳ... em dám..

- Hoàng Thiên Bảo, anh là đồ đầu heo!

- Cái gì?

- Hoàng Thiên Bảo, anh là đồ thiếu năng trí tuệ, là đồ dở hơi, đồ chấp mạch, đồ ảm IC...!

- Lê Khánh Nhã Kỳ, em đứng lại đó, có tin anh bắt em về nương không hả?

Thiên Bảo chạy đuổi theo thân ảnh Nhã Kỳ, cô vừa chạy vừa khúc khích cười, hét lên những câu trêu tức Thiên Bảo. Có những câu vô cùng ngô nghê, khiến Thiên Bảo vừa đuổi theo cô vừa bật cười.

- Thiên Bảo, anh là đồ...

Nhã Kỳ quay người lại định trêu anh tiếp thì giật mình không thấy bóng anh đâu. Rõ ràng vài giây trước còn đuổi theo ngay sát nút cô, giờ đã bốc hơi đi mất. Cô hoảng hốt kiếm tìm, xung quanh cô ngoài biển và bãi cát đang thủ thủ tâm tình, thì chẳng còn ai nữa chỉ còn là những mảng màu đen của bóng đêm.

- Thiên Bảo...

Bất thành linh, từ sau lưng cô, một vòng tay ấm áp ôm chầm lấy. Người ấy tựa đầu vào vai cô.

- Còn dám trêu anh nữa không.

- Bỏ em ra, mà em không có sợ anh đâu.

- Nếu như em không biết sợ thì anh sẽ ôm em như thế này mãi. Anh nói như uy hiếp cô nhưng có lẽ sự uy híp đó chỉ càng làm cô cảm thấy vui thêm. Cô khẽ bật cười với cái hình thức mà anh phạt cô.

- Vậy thì em càng không sợ anh rồi. anh có giỏi thì cứ ôm như vậy đi. Cô trêu ngược lại anh. Hai người cùng nói rồi chột cười với nhau.

- Trước đây em cứ nghĩ là mình sẽ không bao giờ đặt chân tới cái bờ biển này nữa. Hai người cùng ngồi xuống bờ cát biển. Họ như đang cảm nhận rõ hơn qua cái cơ thể như đang lạnh run run của họ.

- Vì người đó à. Có lẽ anh cũng đã phần nào hiểu được những chuyện trong quá khứ của cô, nhưng anh không cũng quan tâm chuyện đó. Vì anh chỉ cần ở hiện tại cô yêu anh là đủ.

- Cuộc sống và mọi thứ của em bắt đầu thay đổi và xáo trộn cách đây 5 năm. Từ cái ngày định mệnh đó. Cái ngày mà một người em yêu thương đã rời bỏ em vĩnh viễn. Nhưng 5 năm sau cuộc sống của em lại một lần nữa thay đổi vì một người. Cô như muốn nói mọi chuyện cho anh nghe. Vì cô không muốn giấu anh bất cứ chuyện gì. Vì cô yêu anh và cô muốn anh biết những chuyện đó. Cô không muốn che giấu đi quá khứ của mình khi mà ở quá khứ cô đã từng yêu một người bằng cả trái tim. Nhưng dù như vậy thì cô cũng muốn nói với anh.

- Nếu như anh nói anh không ghen tị khi lúc trước em đã từng yêu sâu đậm một người thì anh nói xạo. Nhưng dù lúc trước em yêu ai thì anh cũng không quan trọng. Vì anh chỉ cần bây giờ em yêu anh. Và dù em có yêu anh như thế nào thì anh cũng sẽ mãi yêu em.

Bầu trời sáng nay thật u ám. Không nắng không mưa. Nhưng cũng không phải là dễ chịu. Cũng giống như tâm trạng hôm nay của mọi người. Nhưng xen lẫn trong bầu không khí buồn bã và lạnh đạm là tiếng hò hét của đám học sinh trường QUÍ TỘC.

- Anh Huy đi học kìa bây. Cô gái một.

- Ủa anh ấy đi học một mình. Không có Nhã Kim. Như vậy là chuyện hai người đó chia tay thì chắc là có rồi. Cô gái hai.

- Nhìn anh ấy không được rạng rỡ như mọi hôm. Cô gái ba.

Cả bọn lại được dịp hò hét thật to sau bao ngày im lặng. Và cũng đã lâu rồi trường QÚI TỘC chưa được nhộn nhịp như bây giờ. Mọi người lại được dịp hò hét thật to khi Gia Huy một mình bước xuống từ chiếc Limo đen. Và bên cạnh anh đã thiếu vắng đi hình ảnh quen thuộc của Nhã Kim. Và cái tâm trạng của Gia Huy cũng chẳng khác hơn là bao. Chỉ là anh cố gắng để sống bình thường. Nhưng dù anh có cố che đi bao nhiêu thì nó cũng thể hiện qua khuôn mặt u ám không thể cười của anh lúc này. Còn sót lại trên đó chỉ là những ánh mắt đã hoe hoe đỏ. Nhưng đám học sinh trong trường chỉ nhìn thấy được thân ảnh của anh thôi thì cũng đã hò hét lên rồi. Bởi bóng dáng của anh đã thiếu vắng bao ngày ở trường rồi. Và từ ngày bộ ba không đi học thì ở trường Qúi Tộc chỉ có sự im lặng không nói.

Nhưng những ánh mắt đó lại nhanh chóng chuyển sang một vật khác đang đi vào trong trường. Và mọi người bắt đầu đổ dồn về vật đó khi nghe được câu nói.

- Chị Nhã Kim đi học kìa.... Một bạn học sinh nhanh chóng thấy được khuôn mặt của Nhã Kim đang lái một chiếc limo trắng và đang tiến vào sân trong sân trường.

Được dịp cả bọn lại bắt đầu bàn luận sôi nổi.

- Lâu ngày rồi hai người đó mới đi học lại. Cô gái một.

- Sao hai người hôm nay không đi học cùng nhau nhỉ? Cô gái hai.

- Sao mà ngu thế. Hai người họ chia tay rồi à đi học cùng nhau gì nữa. Cô gái ba.

Nhã Kim mở cửa bước xuống xe. Cả bọn học sinh trong trường lại hò hét lên sau bao ngày thiếu vắng cô. Cả bọn lại được ngắm lại vẻ đẹp của cô và có gì đó ghen tị với cô.

Cô bước xuống xe trong nhiều ánh mắt đang dõi theo mình. Nhưng đáp lại ánh mắt của mọi người chỉ là một cái nhìn lạnh lùng. Đây có lẽ là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy được cái ánh mắt lạnh lùng như vậy của cô.

Và Gia Huy vẫn đứng đó nhìn Nhã Kim một cách đăm đúi. Dường như anh đang muốn nói với cô rất nhiều điều, rất muốn chạy lại ôm cô vào lòng, rất muốn được ở trong vòng tay ấm áp của cô, rất muốn được nhìn thấy nụ cười tươi tràn ngập hạnh phúc của cô mỗi lần gặp anh. Nhưng đó cũng chỉ là những chuyện đã xảy ra trong quá khứ.

Nhưng Nhã Kim lại lẩn tránh ánh mắt của Gia Huy. Cô như gạt đi những ánh mắt đó một cách hờ hững, gạt đi mọi chuyện và gạt đi sự quan tâm của anh.

Nhưng như vậy không có nghĩa là cô không còn quan tâm đến anh. Chỉ là vẫn quan tâm chỉ âm thầm hơn trước và vẫn phải bước tuy không thể có nhau.

Hai người cùng bước vào lớp học nhưng không phải là đi cùng nhau mà Nhã Kim bước đi trước và theo sau là Gia Huy. Và sau nữa là đám học sinh. Có lẽ ai cũng đang tò mò về chuyện chia tay của Hoàng Tử và Công Chúa là có thật hay không.

Chiếc bàn được đặt nơi cuối góc mọi khi rộ lên những tiếng cười đùa những hình ảnh hạnh phúc thì giờ đây chỉ còn lại những khoảng lặng đến cảm nín. Cũng như tâm trạng tiếc nuối của hai người. Có lẽ sự tiếc nuối đó không ai muốn nhưng chuyện gì đến rồi cũng phải đến và chuyện của anh và cô cũng vậy. Giây phút của sự chia ly trước sau gì cũng phải đến chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Nhã Kim không bước đến chiếc bàn cuối ngày ngày cô ngồi mà chỉ chọn cho mình một chiếc bàn được đặt ở cuối lớp nhưng là nơi cuối góc khác. Mọi người thấy hành động đó của cô thì càng chắc chắn về chuyện chia tay của hai người là có thật.

Gia Huy nhìn thấy thái độ hờ hững của cô thì chỉ im lặng và bước nhanh xuống chiếc bàn cuối lớp. Nơi mà hai người đã có rất nhiều kỉ niệm khi từng ngồi cạnh nhau. Nhưng hôm nay cũng chỉ có mình anh và cũng mình anh với biết bao nhiêu kỉ niệm. Những kỉ niệm đã từng được cả hai khắc ghi vào tim.

- T... í... t... Lên confession đi... đây cũng là câu nói mà đám học sinh nhanh chóng truyền tai nhau.

SÁNG NAY HOÀNG TỬ VÀ CÔNG CHÚA ĐÃ ĐI HỌC NHƯNG HAI NGƯỜI LẠI ĐI HAI CHIẾC XE VÀ KHÔNG CÒN HẠNH PHÚC NHƯ MỌI NGÀY. VÀ ĐIỀU NÀY CÀNG ĐƯỢC KHẲNG ĐỊNH VÀ CHỨNG MINH HƠN KHI HAI NGƯỜI KHÔNG CÒN NGỒI CHUNG BÀN VÀ CẢ HAI CÙNG ĐĂNG NHỮNG STATUS BUỒN SAU...

Liệu:

- Anh có thể quay về với em như ngày xưa?

Và liệu:

- Tất cả mọi thứ có thể quay trở về vạch xuất phát...? Cùng với Gia Huy.

Là anh không tốt nên em mới như vậy... hãy ghét bỏ anh đi nhưng đừng bao giờ ghét bỏ mà không quan tâm đến bản thân em... cùng với Nhã Kim.

NHƯ VẬY LÀ HOÀNG TỬ VÀ CÔNG CHÚA CỦA CHÚNG TA CŨNG ĐÃ CHIA TAY RỒI.

27.034 Like 14.372 comment khoảng 15 phút trước.

- Mình thật sự rất tiếc cho cặp đôi này.

- Nhìn hai người hạnh phúc như vậy mình không thể nghĩ là có ngày hai người chia tay.

- Hoàng tử và công chúa của chúng ta hãy quay lại đi.

- Tuy mình rất thích anh Gia Huy nhưng khi thấy anh ấy và chị Kim chia tay mình cũng buồn lắm.

- Quay lại đi. Hai người rất đẹp đôi mà.

- Tiếc cho tình yêu của hai người.

- Sao hai người lại chia tay vậy? Mọi hôm nhìn hai người mà mình chỉ biết ghen tị. Vậy mà giờ đây....

- Em rất thích hai anh chị. Nhìn hai người thật sự rất đẹp đôi. Hai người đừng có chia tay mà quay lại đi.

- Hai người đó chia tay rồi à. Vui ghê... Vậy là bây giờ cả hai đều độc thân.

- Quay lại đi... Mình rất thích couple này.

- Mình thật sự rất choáng khi nghe được tin này.

Còn rất nhiều lời comment khác nhưng đa số mọi người đều tiếc nuối cho tình yêu của hai người. Chỉ có một số ít là vui cho chuyện này.

- Hai đứa mày đi học lại rồi à? Thiên Bảo từ ngoài cửa lớp bước vào vội lên tiếng khi thấy bóng dáng của Gia Huy đang ngồi ở trong lớp. Nhưng cũng chỉ có mình Gia Huy. Còn Nhã Kim thì đã ở bên góc kia. Có lẽ anh cũng đã hiểu được nguyên nhân của sự chia ly này.

- Như mày thấy đó. càng ngày càng thậm tệ. Gia Huy ngẩng mặt lại lên đáp lại Thiên Bảo nhưng sự thất vọng đều được Gia Huy thể hiện ra một cách rõ rệt.

- Mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn thôi. Thiên Bảo cũng chẳng biết nói gì hơn là khuyên nhủ bạn mình. Vì lúc này đây anh cũng không thể làm được gì cho hai người họ. Bởi đây là chuyện của những người trong cuộc mới hiểu được.

- Hy vọng là vậy.

GIỜ RA CHƠI.

Ngồi một mình ở sân sau trường Nhã Kim lại cảm thấy buồn hơn. Vì chưa bao giờ cô trở nên như vậy. Và cũng chưa bao giờ mà cô tuyệt vọng mà mất hết niềm tin và nghị lực sống như bây giờ. Bởi đây cũng là nơi cô có thể ở một mình trong một ngôi trường rộng lớn như thế này. Làm như vậy để cô có thể trốn tránh mọi chuyện và trốn tránh được những ánh mắt nhìn của mọi người.

Nhìn về một nơi chân trời kia cô cũng không thể biết được cuộc sống của mình ở thì tương lai sẽ đi về đâu. Và cái cuộc sống khi thiếu vắng bóng hình người đó cô cứ ngỡ là mình làm được nhưng sự thật thì sao. Cô không thể tự dối lòng mình rằng cô đang rất nhớ anh.

Bước chân khẽ dừng lại không đúng nhịp. Đôi chân như nặng thêm của anh không thể lê thêm một bước nào nữa. Hình bóng cô đang đứng trước mặt anh. Hai ánh mắt nhìn đối diện với nhau. Bao nhiêu suy nghĩ bao nhiêu cảm xúc lại chợt về. Nếu như cứ mãi như vậy thì cả hai sẽ phải sống và đối diện với nhau ra sao.

Đôi mắt luôn khắc khoải những nỗi buồn, những nỗi buồn từ tận sâu trong trái tim của hai người lại bắt đầu nhói lên. Cảm giác nhớ một người mà không thể nói, cảm giác muốn được chạy thật nhanh lại để ôm người đó, muốn được ở trong vòng tay ấm áp và luôn vững chãi của người đó. Cảm giác ấy làm sao có thể kìm chế lại khi mà những yêu thương cứ mãi ở trong lòng.

Nhanh chóng liếc ánh mắt mình sang một hướng khác Nhã Kim nhanh chóng bước đi để không phải đối diện thêm với ánh mắt u ám khắc khoải những đau buồn của anh. Cô nhanh chóng gạt bỏ đi chúng và lạnh lùng bước đi. Mặc cho đôi chân của cô cứ muốn cô ở lại. Nhưng dù cho thế nào thì cô cũng phải tiếp tục bước đi để không phải như vậy. Không những là đoạn đường đó thiếu vắng bóng hình anh mà cả những đoạn đường sau này cũng vậy. Có lẽ sẽ còn nhiều chông gai nhưng một mình cô. Cô phải chấp nhận tất cả.

Bởi khi đã quyết định buông tay anh ra có nghĩa là cô đã để anh rời khỏi vòng tay của mình. Và một quãng đường dài phía trước của cô cũng sẽ vẫn thiếu vắng anh.

- Em ghét anh đến như vậy à? Gia Huy dùng tay mình nhanh chóng giữ lấy tay cô lại.

- Hãy quên đi hết và làm bạn của nhau, cuộc sống vẫn còn dài, dài lắm hãy cho mình và cho người khác một cơ hội. Hãy khoan dung và thứ tha cho lỗi lầm của nhau. Cho người ta một cơ hội cũng là cho mình một sự thanh thản. Chưa chắc gì chỉ mình mình phải cảm nhận nỗi đau, cho đi sẽ được nhận lại. Hãy cho người đối diện một sự thanh thản khi đối diện với mình. Khi đó chính mình cũng nhận lại được sự yên bình. Cô nói những lời nói đó một cách khó khăn nhất. Dù nói những lời mà mình không muốn nói ra nhưng cô đành nuốt nước mắt vào trong để có thể nói với anh những lời đó. Thật sự cô chưa bao giờ thấy anh quan trọng như lúc này. Giờ thì cô cũng đã cảm nhận được vị trí của anh trong trái tim cô quan trọng như thế nào.

- Em nghĩ mình làm được không. Gia Huy nói nhưng trong giọng nói của anh lại thấy được sự buồn tẻ nhạt nhợt.